

נוקמא מן חוֹיא ומן רתיכוי, מה פתיב נשפת ברויחך פסמו ים.

ובהווא זמנא אתמשכן מיא דאורייתא ואשפעא לתתא. ואנון מים זידונים צללו בעופרת במים אדירים מניהו. דאנון מההוא דאתמר (תהלים צג ד) אדיר במרום ה'. בהו אבנין מפלמין (אבניו), ואית אבנין מסטרא אחרא דאתמר בהון (דברים כט טז) עץ ואבן, מניהו נפקין מים זידונים מי טופנא, ומאן גרים דאנון שלטין על עלמא. לוחות אבני אורייתא דאתברו, דאנון אבנין מפלמין דמנהון הו נפקין מים חיים.

וכד אלין מתגברין מה פתיב וברב גאונך תהרס קמיה. ואתעבידו לון אבנין דסקילה וחשף על פני תהום. (שמות יד כ) ויהי הענן והחשף, ולא קרב זה אל זה כל הלילה. ואתמר ביה (שם קלט יב) גם חשף לא יחשיף ממך. ואתמר ביה (שמות יכה) ויהי חשף אפלה בכל ארץ מצרים, ולכל בני ישראל היה אור במושבתם.

ורוא דמלה (איוב לו כא) ועתה לא ראו אור בהיר הוא בשחקים. אתמר הכא ועתה לא ראו אור. ואתמר במצראי לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו וגו'. ולכל בני ישראל היה אור. וחשף הוא שרפה, ועלה אתמר תשלח חרונה יאכלמו פקש. ודא איהו אש אוכלת אש, אשא דאורייתא דאכלא אשא נוכראה. תהו"ם הוא המו"ת.

ואית תהום אחרא דאתמר ביה (תהלים מב ח) תהום אל תהום קורא לקול צנוריה. מאי צנוריה. אנון צנורין דחכמתא דאנון ווי העמודים. כל משבריך, אלין טעמים דאורייתא. וגליך, אלין נקודי אורייתא. עלי עברו דא רזא דעבו"ר. דאתמר ביה (שמות לד ו) ויעבר ה' על פניו ויקרא.

וממרפכותיו, מה פתוב? נשפת ברויחך פסמו ים.

ובאותו הזמן נמשכים מים של התורה ומשפיעה למטה. ואותם מים זידונים צללו בעופרת במים אדירים מהם, שהם מאותו שנאמר (תהלים לג) אדיר במרום ה'. בהם אבנים מפלמות (תהו). ויש אבנים מצד אחר שנאמר בהם עץ ואבן, יוצאים מהן מים זידונים, מי המבול. ומי גורם שהם שולטים על העולם? הלוחות אבני התורה שנשברו, שהם אבנים מפלמות שמהן היו יוצאים מים חיים.

וכשאלו מתגברים, מה פתוב? וברב גאונך תהרס קמיה. ונעשו להם אבנים של סקילה וחשף על פני תהום. ויהי הענן והחשף, ולא קרב זה אל זה כל הלילה. ונאמר בו (שם קלט) גם חשף לא יחשיף ממך. ונאמר בו (שמות י) ויהי חשף אפלה בכל ארץ מצרים, ולכל בני ישראל היה אור במושבתם.

וסוד הדבר - ועתה לא ראו אור בהיר הוא בשחקים (איוב לו). נאמר כאן ועתה לא ראו אור, ונאמר במצרים לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו. ולכל בני ישראל היה אור. וחשף הוא שרפה, ועליו נאמר תשלח חרונה יאכלמו פקש. וזהו אש אוכלת אש, האש של התורה שאוכלת אש נכריה. תהו"ם הוא המו"ת.

ויש תהום אחר שנאמר בו (תהלים מב) תהום אל תהום קורא לקול צנוריה. מה זה צנוריה? אותם הצנורות של החכמה שהם ווי העמודים. כל משבריך - אלו הטעמים של התורה. וגליך - אלו הנקודים של התורה. עלי עברו - זה סוד העבור, שנאמר בו (שמות לד) ויעבר ה' על פניו ויקרא.

דָּאָמַר דְּסָלִיק בְּמַחְשַׁבְתָּהּ לְמַבְנֵי עֲלָמִין וְלַהֲחַרִּיבָן, וְאָמַר דִּין מְהֻנָּן לִי וְדִין לָא מְהֻנָּן לִי. אֲלִין דְּאִתְמַר בְּהוּן אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ מְהֻנָּן לִי. אַחֲרָנִין דְּאִתְמַר בְּהוּן וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְּהוּ וְבָהוּ, דְּאִחְזִי עַל עֲלָמִין דְּסָלִיק בְּרַעוּתָהּ לְמַבְרָא לֹוּן וְלֹא עָבִיד לֹוּן. עֲלִיהוּ אִתְמַר תְּהוּ וְבָהוּ בְּאֲלִין אָמַר לָא מְהֻנָּן לִי.

וּבְזִמְנָא דְקָדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּאֲלִין קְלַפִּין אִתְמַר בֵּיהּ (אִיכָה ג' ד') סַכְתָּה בְּעֵנָן לָךְ מְעַבּוּר תַּפְלָה. בְּהוּ וְחֻשְׁףָּ, עֲלִיהוּ אִתְמַר (שְׁמוֹת י"ד כ') וַיְהִי הָעֵנָן וְהַחֻשְׁףָּ. וְאֲלִין אֲנוּן קְלַפִּין דְּאֶגְוֹזָא מִחָא מְלָגָאוּ דְּאִתְפְּלַג לְאַרְבַּע סְטָרִין, דָּא יְהוֹ"ה דְּאִיהוּ לֹא קָבִיל מְסָאָבוּ. כְּמָה דְּאִתְ אָמַר (יִרְמִיָּה כג כט) הֲלֹא כֹה דִּבְרֵי כָּאֵשׁ נָאֵם ה' . מָה אֶשָּׂא לֹא מְקַבֵּל טְמֵאָה, אַף שְׁמָה לֹא מְקַבֵּל טְמֵאָה. וּבְזִמְנָא דְּמִתְעַבְרִין אֲלִין קְלַפִּין מְאֶגְוֹזָא. צְלוּתָא דְּאִיהִי שְׁכִינְתָּא אַדְנִ"י סְלָקָא לְגַבֵּי בַּעֲלָה דְּאִיהוּ יו"ד, דְּבְזִמְנָא דְּאִיהוּ הָוָה מִתְפַּסְיָא מִנָּה בְּאֲנוּן קְלַפִּין, אִיהִי אִתְקַרִּיאַת עֲנִיָּה יְבֻשָּׁה, וְלִית לָהּ אֶלָּא מָה שְׁהִבִּיאוּ לָהּ עַבְדֵּיהּ בַּחֲשָׁאֵי.

וְבַהּ הוּא זְמַנָּא דְּאִתְפַּשֵּׁט קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא מְאֲלִין קְלַפִּין אִתְמַר בֵּיהּ (יִשְׁעִיָּה ל' כ') וְלֹא יִכְנַף עוֹד מוֹרִיךְ וְהִי עֵינִיךְ רֹאוֹת אֶת מוֹרִיךְ. וּמִיָּד דְּהוּהּ יְבֻשָּׁה אִתְמַר בֵּיהּ (ש"ס א') מְלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. וְאִתְקַרִּיאַת בְּרַכָּה דִּילָהּ, קְטָרֶת דִּילָהּ, קְרַבְנָא דִּילָהּ, קְשׁוּרָא דִּילָהּ, עוֹלָה (דף קלא ע"א) דִּילָהּ, וְאוֹקִידַת כָּל אֲנוּן קְלַפִּין וְסָלִיקַת לְגַבֵּיהּ. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (ויקרא ו' ב') זֹאת תֹּוֹרַת הָעֹלָה, בְּצֻלוֹתָא דְּשַׁחֲרִית. הִיא הָעֹלָה אִיהִי הָעוֹלָה לְגַבֵּיהּ בְּצֻלוֹתָא דְּמִנְחָה. עַל מוֹקְדָה עַל הַמְזֻבַּח כָּל הַלֵּילָה בְּצֻלוֹתָא דְּעֶרְבִית. דְּבָהּ

בְּמַחְשַׁבְתּוֹ לְבָנוֹת עוֹלָמוֹת וְלַהֲחַרִּיבָן, וְאָמַר: אֵלֶּה מוֹעִילִים לִי, וְאֵלֶּה לֹא מוֹעִילִים לִי. אֵלֶּה שְׁנַאֲמַר בְּהֵם אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ - מוֹעִילִים לִי. הָאֲחֵרִים שְׁנַאֲמַר בְּהֵם וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְּהוּ וְבָהוּ, שְׁמֵרָאָה עַל עוֹלָמוֹת שְׁעֵלָה בְּרַצוֹנָא לְבָרָא אוֹתָם וְלֹא עֲשָׂה אוֹתָם, עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר תְּהוּ וְבָהוּ, בְּאֵלֶּה הוּא אָמַר לֹא מוֹעִילִים לִי. וּבְזִמְנָא שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאֵלֶּה הַקְּלַפּוֹת, נֶאֱמַר בּוּ (אִיכָה א') סַכְתָּה בְּעֵנָן לָךְ מְעַבּוּר תַּפְלָה. בְּהוּ וְחֻשְׁףָּ, עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר וַיְהִי הָעֵנָן וְהַחֻשְׁףָּ, וְאֵלֶּה הֵם קְלַפּוֹת הָאֶגְוֹז, הַמֵּחַ מִבְּכַנְיִם שְׁנַחֲלֵק לְאַרְבַּעַת צְדָדִים. זֶה יְהוֹ"ה שֶׁהוּא אֵינוֹ מְקַבֵּל טְמֵאָה, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (יִרְמִיָּה כג) הֲלֹא כֹה דִּבְרֵי כָּאֵשׁ נָאֵם ה' . מָה הָאֵשׁ לֹא מְקַבֵּל טְמֵאָה, אַף שְׁמוֹ אֵינוֹ מְקַבֵּל טְמֵאָה. וּבְזִמְנָא שְׁמַעְבְּרוֹת הַקְּלַפּוֹת הַלְלוּ, יִשְׁכְּרוּ מִהָאֶגְוֹז. הַתַּפְלָה, שֶׁהִיא הַשְּׁכִינָה אַדְנִ"י, עוֹלָה לְבַעֲלָהּ, שֶׁהוּא יו"ד, שְׁבִנְמָן שֶׁהוּא הִיָּה מְכַסֶּה מִמֶּנָּה בְּקְלַפּוֹת הַלְלוּ, הִיא נִקְרָאֵת עֲנִיָּה וְיְבֻשָּׁה, וְאִין לָהּ אֶלָּא מָה שְׁהִבִּיאוּ לָהּ עַבְדֵּיהּ בַּחֲשָׁאֵי.

וּבְאִוְרוֹת הַזְּמַן שְׁמִתְפַּשֵּׁט הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִהַקְּלַפּוֹת הַלְלוּ, נֶאֱמַר בּוּ (יִשְׁעִיָּה ל') וְלֹא יִכְנַף עוֹד מוֹרִיךְ וְהִי עֵינִיךְ רֹאוֹת אֶת מוֹרִיךְ. וּמִיָּד שְׁנַהֲיָה הַיְבֻשָּׁה, נֶאֱמַר בּוּ מְלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. וְנִקְרָאֵת הַבְּרַכָּה שְׁלוֹ, הַקְּטָרֶת שְׁלוֹ, הַקְּרַבְנָן שְׁלוֹ, הַקְּשׁוּרָא שְׁלוֹ, הָעוֹלָה שְׁלוֹ, וְשׁוֹרְפַת כָּל אוֹתָן הַקְּלַפּוֹת וְעוֹלָה אֲלֵיו. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (ויקרא ו' א) זֹאת תֹּוֹרַת הָעֹלָה, בְּתַפְלַת שַׁחֲרִית. הִיא הָעֹלָה - הִיא הָעוֹלָה אֲלֵיו בְּתַפְלַת הַמִּנְחָה. עַל מוֹקְדָה עַל הַמְזֻבַּח כָּל הַלֵּילָה - בְּתַפְלַת עֶרְבִית, שְׁבָהּ הִיא שׁוֹרְפַת אֶת כָּל

איהי אוקידת כל אלין קלפין דשלטאן בליליא
דאיהי גלותא.

וכד סליקת לגבה, סליקת בכמה ריחין ובסמין
דגנתא דעדן דאיהי גן דאורייתא. דעלה
אתמר (שיר ד יב) גן נעול אחתי כלה. סתימא דלא
אתפתחת אלא לגבי בעלה, וכד ייתי בעלה,
אדני שפתי תפתח, אתפתחת לגבי תרי סמכי
קשוט וקבילת לה בתרין דרועין. הדא הוא
דכתיב (שם ב ו) שמאלו תחת לראשי וימינו
תחבקני, יהו"ה נחית לגבה ודא איהו רזא
דאמן יאהדונה"י, איהו חבורא דתריין שמקן.
ובגין דא גדול העונה אמן יותר מן המברך.
בההוא זמנא דיהון תרין שמקן פחדא ותער
ברתא דמלכא בשיר השירים ובמשלי
ובקהלת, דאנון (תריין שמקן פחדא), (מ"א ה יב) שלשת
אלפים משל, תלת יודין דאנון תלת טפין
דמחא דנחתין מן י' וילאן אתמשכו לגבי צדיק
דאיהו קשת, ומה דהיה קטן אתעביד גדול.
ורזא דמלה שופר הולך פזר גדול מתי יהיה
זריק חץ בדיוקנא דא.

עוד (בראשית ג כא) כתנות עור חשיכין דעינין
דאתמר בהון (שם כו א) ותכהין עיניו מראת,
לאסתכלא באלין דאתמר בהון (יחזקאל א א) נפתחו
השמים ואראה מראות אלהים. דאנון חמש
אור דמעשה בראשית כתנות עור אנון (בראשית
א ב) והארץ היתה תהו ובהו. והארץ חד. תהו
תריין. בהו תלתא. וחשף ארבע. תהום חמש.
וארבע אתון אנון דכלילן בגופא, ואנון ארבע
יסודין אנון קלפין דאגוזא. ובגין דא והארץ
היתה תהו, ואוקמוה תהו היתה מקדמת דנא,
דהכי אורחא דקלפין דמקדמין למחא. ורוח
אלהים מרחפת, דא רוחא דמשיחא. מיד
דיהא מרחפת על אפי מיא דאורייתא, מיד

הקלפות הללו ששולטות בליילה,
שהיא הגלות.

ובשהיא עולה אליו, עולה בכמה
ריחות ובשמים של גן עדן, שהיא
הגן של התורה, שעליו נאמר (שיר
ד) גן נעול אחתי כלה. סתומה
שאינה נפתחת אלא לבעלה.
וכשיבא בעלה, אדני שפתי
תפתח. נפתחת אל שני עמודי
האמת, ומקבל אותה בשתי
דרועות. זהו שכתוב (שם ב ו) שמאלו
תחת לראשי וימינו תחבקני.
יהו"ה יורד אליה, וזהו הסוד של
אמן יאהדונה"י, הוא החבור של
שני השמות. ומשום זה גדול
העונה אמן יותר מן המברך.

באורו הזמן שיהיו שני השמות
כאחד, תתעורר בת המלך בשיר
השירים, ובמשלי ובקהלת, שהם
(שני שמות כאחד), שלשת אלפים
משל, שלש יודיים שהם שלש
טפות של המח שיורדות מן י'.
ולאן נמשכים? לצדיק שהיא
קשת, ומה שהיה קטן נעשה
גדול, וסוד הדבר - שופר הולך
פזר גדול. מתי יהיה זורק חץ
בדיוקן הזה?

עוד, כתנות עור חשוכות העינים,
שנאמר בהן ותכהין עיניו מראת,
להסתכל באלו שנאמר בהם
נפתחו השמים ואראה מראות
אלהים. שהם חמש אור של
מעשה בראשית. כתנות עור הם.
והארץ היתה תהו ובהו. והארץ
- אחת. תהו - שמים. בהו - שלש.
וחשף - ארבע. תהום - חמש.
וארבע האותיות שכלולות בגוף,
והן ארבעה יסודות שהן קלפות
האגוז. ומשום זה, והארץ היתה
תהו, ופרשוה שתהו היתה מקדם
לכו, שכך דרך הקלפות
שמקדימות את המח. ורוח
אלהים מרחפת - זה רוחו של
המשיח. מיד שתהיה מרחפת על